

Bjørn Poulsen (SF):

Jeg kan som SFs ordfører lade være med at hyppe egne kartofler, men kun sige, at vi tilslutter os lovforslaget.

Janne Normann (RV):

Da det er et internationalt samarbejde, dette lovforslag drejer sig om, og altså ikke noget specielt EF-forslag, er der ikke et levende øje i den radikale gruppe, der har nogen indvendinger.

Arne Melchior (CD):

Det var dog en fantastisk evne til at få sagt EF i alle sammenhænge, men vi kan altså også tiltræde.

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Jeg vil gerne takke for den meget positive modtagelse af dette vigtige lovforslag.

I anledning af de spørgsmål, der er stillet fra hr. Henrik Toft, må jeg sige, at jeg kan ikke her sige, hvor mange lande der har ratificeret konventionen, men jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet i udvalget. Det er adskillige lande i forskellige verdensdele, men jeg kan ikke huske det nøjagtige antal.

Det udvalg, der skal nedsættes, skal have repræsentanter for de generelle organisationer for sortsejere og erhvervsgartnerforeningen, forædlerforeningen og andre, men det kan vi også præcisere mere i udvalget, hvis det ønskes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Midlertidig hjælp til erhverv ramt af sygefravær ved anvisning af arbejdsløse i fraværperioden).

[Af Nymann (FP)].

(Lovforslag nr. L 154. Fremsat 29/1 81).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Arbejdsministeren (Svend Auken):**

Jeg forstår, at hr. Nymann ville have ordet. Det ville selvfølgelig være fristende kun at lade hr. Nymann kommentere fremskridtspartiets lovforslag, men det vil formentlig kræve en ændring af forretningsordenen.

Jeg vil gerne sige, at jeg undrer mig over, at et medlem af fremskridtspartiet – et parti, der som bekendt ikke har særlig meget tilovers for offentlig administration – kan fremsætte et forslag, der er så administrationskrævende. Det er måske udtryk for en vis nytænkning – især når det tages i betragtning, at formålet med lovforslaget, som jo reelt er at yde skatteyderbetalte tilskud til virksomheder under medarbejderes sygdom, kunne nås ved en ændring af sygedagpenge-loven, således at arbejdsgiverne under ingen omstændigheder skal betale sygedagpenge.

Jeg synes naturligvis, det er en interessant idé, at arbejdsløshedsdagpenge skal kunne bruges til at yde virksomhederne tilskud under medarbejderes sygdom. I forhold til, at formålet med arbejdsløshedsdagpenge er at yde medlemmerne erstatning for tabt arbejdsindtægt, er forslaget om også at dække virksomhederne ind under medarbejdernes sygdom en klar udvidelse af formålet med dagpengene. Jeg tror, det må være indlysende selv for hr. Nymann efter fornøden eftertanke, at en udvidelse af denne karakter er uacceptabel og ikke vil kunne indpasses i det nuværende arbejdsløshedsforsikringsystem.

Hr. Nymann nævner i bemærkningerne til lovforslaget, at forslaget ikke vil betyde yderligere udgifter, fordi det offentlige alligevel betaler folk understøttelse. Jeg synes nok, hr. Nymann burde dokumentere denne særprægede påstand, da den jo er ensbetydende med, at virksomhederne i dag under ingen omstændigheder ansætter arbejdskraft under medarbejderes sygdom. Dette kan nok undre,

[Arbejdsministeren]

specielt når hr. Nymann nævner som argument for forslaget, at virksomhedernes produktionstab ved sygdom vil blive mærkbart reduceret. Jeg synes, det lyder utroligt, at virksomhederne i så fald ikke – som hævdet af hr. Nymann – allerede nu ansætter andre medarbejdere under sygdom. Det viser kun, at formålet med forslaget er mere eller mindre indirekte at yde virksomhederne skatteyderbetalt støtte.

Jeg skal i denne forbindelse nævne, at der pr. 1. januar 1981 er foretaget en ændring i sygedagpengeloven, der lempet arbejdsgivernes sygedagpengepligt. Arbejdsgiverne fritages herefter for den økonomiske risiko ved at skulle betale sygedagpenge til medarbejdere, der bliver syge inden for de første 3 uger af ansættelsen. Jeg mener, at staten i rimeligt omfang har påtaget sig arbejdsgivernes risiko for udbetaling af sygedagpenge til nyansatte.

Jeg kan derfor på regeringens vegne ikke støtte lovforslaget.

Kaj Poulsen (S):

Der kan ikke være ret mange flere argumenter end dem, ministeren har nævnt her, imod dette lovforslag. Da jeg synes, de er tungtvejende, skulle det ikke være nødvendigt yderligere at gå i dybden med den stilling, man kan have til forslaget.

Men jeg vil godt sige, at der er en række betingelser stillet til at ansætte lønmodtagere i Danmark, bl. a. at man i tilfælde af sygdom skal udbetale sygedagpenge i 5 uger, ligesom der er ATP, ulykkesforsikring osv. osv. Folketinget har fundet, at det var rigtige betingelser for at ansætte lønmodtagere. Jeg synes ikke, man skal bruge denne lovgivning til at fravige nogle af de principper og slække på nogle af de betingelser i forbindelse med ansættelse af lønmodtagere. Men nu skal vi jo nok om et øjeblik høre hr. Nymanns standardtaler her i folketinget om, at det efterhånden ikke er muligt at drive virksomhed her i Danmark. Den argumentation skal nok også bruges i forbindelse med dette forslag.

Vi må altså afvise forslaget. Vi mener, at de betingelser, der er, for at man skal kunne have lønmodtagere i sit brød i Danmark, ikke skal forringes på den måde, det foreslås her – og heller ikke på andre i øvrigt.

Fogh Rasmussen (V):

Da mit partis ordfører, hr. Hans Jørgen Holm, har fået pludseligt forfald, er det mig en udsøgt glæde på venstres vegne at sige, at vi bestemt ikke kan støtte dette lovforslag. Jeg vil nærmest sige, det har karakter af et forsamlingshusforslag. Det er et håndbevægelsesforslag, der kan gøre sig i en diskussion, men som ikke egner sig til en egentlig seriøs drøftelse. Vi mener, at det er at tage lidt for nemt på et alvorligt problem, for selvfølgelig er det et problem – det har hr. Nymann da ret i – at mange specielt mindre virksomheder kan føle frygt over for at tage medarbejdere ind under risiko for at skulle belastes med sygedagpenge.

I den forbindelse vil jeg godt sige til arbejdsministeren, at det er ikke rigtigt, når arbejdsministeren påstår, at der er sket en lempelse af virksomhedernes sygedagpengeforpligtelser her fra 1. januar 1981. Det er tværtimod direkte forkert. Der er sket en kraftig skærpelse af byrden, en forøgelse af byrden, her fra 1. januar, hvor den midlertidige nedsættelse af arbejdsgiverperioden fra 5 uger til 3 uger ophørte.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Det er kun for at få det spørgsmål, som hr. Fogh Rasmussen stiller her, afklaret med det samme. Det, jeg udtalte mig om, var lettelsen for virksomhederne med hensyn til arbejdsgiverforpligtelsen for nyansatte. Der tror jeg hr. Fogh Rasmussen vil medgive mig, at der er sket en forlængelse af den periode, en nyansat skal være ansat i en virksomhed fra 1 uge til 3 ugers ansættelse, før arbejdsgivernes sygedagpengeforpligtelse indtræder.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det er da rigtigt, som anført af fremskridtspartiet, at mindre erhvervsvirksomheder kan have problemer, hvis deres medarbejdere bliver syge, og det er også noget, vi har fremført fra konservativ side mange gange. Men vi kan altså ikke være enige i det forslag, som fremskridtspartiet kommer med her.

Jeg synes, det principielt er meget foruroligende, at man vil røre ved et af principperne i vores arbejdsmarkedspolitik, nemlig at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet for at kunne oppebære arbejdsløshedsdagpenge.

[Grethe Fenger Møller]

Nu vil man altså have en ordening, hvor folk både kan oppebære arbejdsløshedsdagpenge og samtidig være beskæftiget. Jeg mener ikke – selv om det har været fremme mange gange, når vi skulle diskutere, hvordan vi skal bekæmpe arbejdsløsheden – at det er rigtigt at angribe et princip, der er så væsentligt for vores arbejdsmarkedspolitik.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Lovforslaget her, fremsat af hr. Nymann fra fremskridtspartiet, er jo et arbejdsgivertilskudsforlag som allerede sagt. Arbejdsgiverne skal ifølge dette forslag kunne indsætte vikarer ved lønmodtageres sygdom uden anden udgift end differencen mellem det dagpengebeløb, som vikaren stadig skal have, og overenskomstmæssig løn. Ærlig talt, jeg tror ikke, at hr. Nymann, og hvem der nu ellers står bag dette forslag, kan have tænkt sig særlig grundigt om, for det er da en lidt kompliceret måde at gøre tingene på. Hvorfor fremsætter man ikke bare et forslag om, at arbejdsgiverne simpelt hen ikke skal betale de første 5 ugers sygeløn?

Da jeg sad og læste lovforslaget igennem i aftes, kom jeg til at tænke på, at det er, ligesom der bag dette forslag – og bag kristeligt folkepartis forslag, som vi senere skal behandle – ligger noget i retning af, at man ikke rigtig tror, at statsministeren er i stand til at tænke sine tankebaner til ende. Jeg skal ikke i denne debat komme ind på, om jeg tror det eller ej. Begge forslag bygger jo på og er inspireret af statsministerens ord om, at arbejdsløshedsdagpengene skal bruges offensivt i stedet for defensivt. Ingen kan være uenig i, at det er rigtigt. Men det er helt meningsløst at blive ved at forgylde erhvervslivet. Vi har jo set, at man har gjort det i de seneste år, og det kommer der altså ikke noget ud af. Vi får ikke de arbejdspladser, der er nødvendige, så det hjælper ikke noget. Lapperier af denne slags skaber ikke flere job, fordeler ikke arbejdsløsheden, men er udtryk for et naivt forsøg på at indføre nye bureaukratiske regler. Altså det stik modsatte af, hvad fremskridtspartiet i øvrigt plejer at stå for.

Vi kan altså ikke medvirke til gennemførelse af dette lovforslag.

Bolvig (RV):

I forrige uge drøftede vi arbejdsministerens fremlagte beskæftigelsesplan, og ikke særlig overraskende – i hvert tilfælde ikke for mig – kom der fra VKZ-partierne en række sure bemærkninger og megen kritik. Det var jeg ked af, specielt fordi regeringen og arbejdsministeren, synes jeg, meget åbent og i usædvanlig grad indbød alle partier til samarbejde og indbød alle andre partier til at komme med forskellige former for forslag, som måske kunne gavne beskæftigelsen. Arbejdsministeren understregede, at alle fremlagte forslag ville blive behandlet åbent og redeligt, og at man ville forsøge at vurdere de forskellige forslag. Derfor var kritikken meget malplaceret.

På denne baggrund er jeg lidt skuffet over arbejdsministerens modtagelse af dette lovforslag fra fremskridtspartiet. Det er et forslag, som absolut rejser en lang række problemer, som godt kunne fremhæves og understreges – det har alle andre ordførere i sandhed også gjort – men jeg synes alligevel, forslaget har en sådan intensitet, at vi bør overveje det. Jeg synes altså, det er et forslag fra fremskridtspartiet, som bør gå ind i den almindelige debat og drøftelse, som jeg forventer de forskellige partier inden længe bliver indkaldt til.

Det er kaldt arbejdsgivertilskud, og det vil jeg såmænd også gerne kalde det, men hvis et sådant arbejdsgivertilskud er med til at fremme beskæftigelsen, skal det ikke mangle på velvilje fra andre partiets side, hvis den beskæftigelsesmæssige effekt er stor nok. Jeg vil altså gerne forsøge på positivt at betragte dette lovforslag fra fremskridtspartiet som et af deres bidrag til, at vi i fællesskab forsøger på at finde frem til en lang række forslag, som samlet kan medvirke til at neddæmpe ledigheden.

Arne Melchior (CD):

Hr. Bolvig var jo den første af ordførernes række, som gav noget kredit til forslagsstilleren. Jeg kan være enig med ham i, at alle gode ideer skal kunne lægges på bordet – jeg var lige ved at sige, at alle ideer skal kunne lægges på bordet, hvor hvem afgør til syvende og sidst, om de er gode? Det gør flertallet. Når jeg kan erklære mig enig med hr. Bolvig heri, må jeg være uenig med fru Lilli Gyldenkilde, der ligesom kritiserede nogle parti-

[Arne Melchior]

er for, at de ikke lod statsministeren tænke sine tanker færdig i fred. Hvorfor skulle han dog have fred til det? Han selv og hans arbejdsminister har jo opfordret til medtænkning og medarbejderskab.

Med hensyn til CDs stilling til selve lovforslaget må jeg sige, at jeg forstod det ikke, da jeg læste det 3 gange. Det kan hr. Nyman sikkert sige en del gode vittigheder om, og det må jeg finde mig i. Jeg blev noget beroliget ved at høre den ene ordfører efter den anden gå op og sige, at de heller ikke rigtig forstod det. Jeg kunne ikke bringe det i samklang med fremskridtspartiets normale politik. Forklaringen ligger måske i, at der kun står én forslagsstiller. Det er meget sjældent, vi har et forslag på bordet, hvor der står »af« og så ét medlem. Der er et par andre medlemmer af fremskridtspartiet til stede. De kan så gå op og bekende, men det skylder de mig selvfølgelig ikke. Der er noget, der tyder på, at fremskridtspartiet heller ikke har syntes om dette forslag. Ellers ville der nok have stået 3-4 forslagsstillere. Hr. Glistrup plejer jo gerne at være med i hovedet dér.

Jeg kunne altså ikke få det til at rime med fremskridtspartiets normale forslag og politik på disse områder, og jeg kunne heller ikke få det til at rime med loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, for den har det ikke en pind med at gøre. Jeg kunne altså ikke få hoved eller hale på det. Derfor er jeg blevet noget beroliget ved at høre, at der er en hel del andre – ikke mindst venstres ordfører, men faktisk næsten alle – som sagde, at det i hvert fald ikke kunne bruges til ret meget undtagen det ene at pege på, at 5 ugers reglen vel nok er en hindring for visse stillingsbesættelser.

Jeg vil gerne benytte dette forslag positivt ved at udbede mig et samråd med ministeren, hvor vi hører om, hvorvidt ministeriet har noget materiale, der belyser dette problem. Jeg ved godt, det er svært at lave en gallup, hvor man får arbejdsgivernes helt ærlige mening, men der må være foretaget en overvejelse. Det ser jeg på et behageligt nik fra arbejdsministeren at der formodentlig er. Lad os få det at vide i arbejdsmarkedsudvalget og se, om vi ud fra de erfaringer, der er dér, finder anledning til, at der kan og bør gøres noget. I øjeblikket har jeg ikke selv

ideen, og jeg synes ikke, nærværende forslag hjælper mig til at få den.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, var hr. Arne Melchiors ord om, at statsministeren sandelig ikke skulle fredes i sin tankegang. Det er jeg enig i, hr. Arne Melchior. Jeg ved ikke, om det er, fordi vi nu i dag har været enige om nogle andre ting, at der ligesom skulle sparkes ud efter mig her. Naturligvis er jeg ikke enig generelt med CD, det er klart, men når man kommer med et forslag af denne art, som hr. Arne Melchior i sin konklusion ikke er særlig enig i, så vidt jeg kunne forstå, så forstår jeg ikke, at der skulle sparkes ud efter mig; men o.k., det må jeg så tage på mig. Hverken statsministeren eller hr. Arne Melchior skal fredes i deres tankegang vedrørende arbejdsløshed. Den har ikke båret frugt indtil nu i al fald, så det må vi virkelig forhindre dem i.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ultrakort. Det var ikke min hensigt at sparke, og jeg føler ikke, at mine ord var noget sådant. Det var en sød, lille finte om, at der ikke var nogen grund til ikke at hjælpe statsministeren i hans tænkning, så meget mere som han selv havde indbudt os til det. Det var det hele. Det var venligt og kært ment.

Kurt Hansen (VS):

Jeg tror, de arbejdsløse ville være godt stillet, hvis både hr. Arne Melchior og statsministeren satte tankevirksomheden lidt i ro omkring de arbejdsløse. Det er jeg ret overbevist om i hvert fald.

Man må sige om det konkrete forslag, der ligger, at magen til bøvlet måde at lægge op til arbejdsgivertilskud på skal man lede længe efter. Man har nærmest det indtryk, når man læser lovforslaget, at hr. Nyman må have studeret Parkinsons lov. Andet kan jeg ikke se der kan ligge til grund for et så bureaukratisk og tumpet forslag.

Vi vil afvise forslaget. Vi mener, at der i øvrigt bliver givet alt, alt for mange arbejdsgivertilskud over arbejdsløshedsloven. Vi ved

[Kurt Hansen]

fra statistikkerne, som bliver udsendt jævnlige, at der bliver brugt omkring 5 mia kr. på årsbasis til midlertidigt hjemsendte arbejdsløse, hvis man tager den definition lidt bredt.

Arbejdsministeren har jo redegjort for, hvordan det står til i forbindelse med de nyansatte. Der har været en opblødning af de regler, der har været gældende indtil den 1. januar i år. Man har udvidet perioden, i hvilken arbejdsgiverne ikke skal betale, til 3 uger i stedet for 1 uge som før. Det er vi uenige i, men jeg synes nok, man kan se, at regeringen er imødekommende over for det problem, som hr. Nymann rejser, hvilket vi beklager.

Derudover vil jeg godt høre, om arbejdsministeren kan sige noget om, hvorvidt dette forslag ikke alt i alt kun vil komme til at berøre virksomheder med over 20 ansatte. Der er jo meget favorable regler for de mindre virksomheder, hvor det offentlige påtager sig ydelserne til sygedagpenge. Er det ikke sådan, at dette forslag kun kommer virksomheder med over 20 ansatte til gode? Jeg mener, der er noget med, at de mindre virksomheder med under 20 ansatte skal betale noget med 1 pct. af den samlede lønsum. Så favorable vilkår har de mindre arbejdsgivere. Det vil jeg håbe arbejdsministeren kan sige lidt mere om.

Poul H. Møller (KrF):

I modsætning til de fleste tidligere ordførere kan jeg på kristeligt folkepartis vegne sige, at vi ser med nogen sympati på det foreliggende forslag. Det er uortodokst, det må vi erkende, og i strid med den gængse tænkning inden for arbejdsløshedsforsikringen, men der er jo også appelleret til nytænkning, og det er der en del af her i forslaget.

Vi synes, der er nogle gode intentioner i dette, at man vil hjælpe arbejdsgiveren, som kommer ud for, at en nyansat kommer lige ind og arbejder 2 dage, og så må han undvære hans arbejdskraft – endda mod betaling – i 3 eller 5 uger, som det nu er. Dette forslag skulle altså bedre på dette. Men vi har naturligvis også vore svare betænkeligheder. Der er jo tale om en vikarordning, og hvis der er tale om nogle få dage, 2, 3, 4, 5 dage, hvor man skal vikariere, forudsætter vi et endog meget stort administrativt arbejde for arbejdsformidlingen, som det formentlig skal gå over. Det vil nok skabe vanskeligheder.

Jeg må tilslutte mig det, fru Lilli Gyldenkilde sagde, og spørge: hvorfor ikke gå den anden vej og ændre på de 3, respektive 5 uger, hvor arbejdsgiveren skal betale for en arbejdskraft, som han i realiteten ikke har nogen glæde af?

Trods vor sympati har vi ikke rigtig noget at have den i, men vi vil gerne være med til en drøftelse i udvalget, om der er muligheder i dette forslag, som kan bringes i anvendelse og bedre forholdene på dette område.

Mølgaard (DR):

Som et teoretisk tankeeksperiment må man vist erkende at der godt kan indrømmes en portion forståelse for dette forslag. Det er et stykke skrivebordsarbejde, hvad jeg ikke er sikker på at forslagsstilleren umiddelbart vil anse for en kompliment. Det er et forslag, der i teorien godt kunne gøre nytte, men som man i praksis, når man forbinder teori og praksis, må erkende ikke vil gå hen og have nogen værdi. For hvilken sygdomsramt købmand kunne man forestille sig ville blive i stand til at klare butikkens funktioner ved hjælp af tvangsudskrevet mandskab? Hvilken landmand ville få besætningen dækket ved hjælp af tvangsudskrevet mandskab? Jeg tror ikke, det ville være til glæde for hverken købmanden eller landmanden eller for så vidt nogen anden næringsdrivende i vort højt specialiserede samfund at få denne tvangsudskrevne bemanning af arbejdspladserne.

Jeg skal indrømme, at for dem her i salen – eller med stole her i salen, der p. t. måtte stå ubrugte hen – som har et positivt forhold til forsvaret, må det nok være en god tanke også at bemane noget mere end forsvaret ved tvangsudskrevet mandskab. Når man tror, at kanoner kan bemannes af tvangsudskrevne på en forsvarlig måde, hvorfor skulle man så ikke også forestille sig andre arbejdspladser forsvarligt dækket ind med sådant tvangsudskrevet mandskab?

I retsforbundets gruppe er vi bestemt imod tvangsudskrivning til alle mulige samfundsfunktioner, og vi må derfor vende os imod dette lovforslag. Vi finder, at det rummer en forhånelse af arbejdsløse med denne tvangs-anvisning, og vi mener, at det vil blive til ingen nytte for erhvervslivet. Det vil ikke gavne beskæftigelsen, det vil ikke gavne erhvervslivet, det vil ikke gavne de arbejdsløse.

[Mølgaard]

Men som sagt, som skrivebordseksperiment er det da tænkeligt at dette forslag kunne udvikles til at have en vis værdi, men vi anser det altså ikke for noget columbusæg. Vi anser det for et æg, der måske nok befinder sig i ro, idet det er smadret, men ikke på en pande, så end ikke spejlæg bliver der ud af dette forslag.

Vi må afvise skrivebordseksperimentet.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det var hr. Mølgaards efter min mening irrelevante sammenligninger med forsvaret, som bringer mig til at fremsætte denne korte bemærkning. Dels har værnepligt noget med solidaritet at gøre, dels kan man blive fritaget for værnepligt, hvis man erklærer sig militærnægter, men først og fremmest var bemærkningen malplaceret, fordi de, der skal betjene kanonerne, får en uddannelse til at gøre det, hvad der jo ikke er mulighed for i den situation, der her er tale om. Derfor er enhver sammenligning af denne art fuldstændig skudt forbi.

(Kort bemærkning).

Mølgaard (DR):

Jeg må oplyse hr. Arne Melchior om, at ordningen er sådan, at man kan blive fritaget for tjeneste inden for forsvaret, men man kan ikke blive fritaget for værnepligten. Man kan påtage sig værnepligten i en anden form end ved forsvarstjeneste, men mod en betydeligt forlænget tjenestetid.

Nymann (FP):

Jeg ville have sagt: »Det er med stor glæde, jeg fremsætter dette forslag.« Det vil jeg efter at have hørt alle kommentarerne ændre til, at det *var* med stor glæde – for jeg mener virkelig, at her var et forslag, der faktisk kun besad gode egenskaber. Det ville hjælpe erhvervslivet, det ville afskaffe nogle arbejdsløse, og fremfor alt ville det ikke lægge beslag på landets anstrængte finanser. Derfor mente jeg, at forslaget som sådant var lidt af en seværdighed i sig selv ved, at man kunne få nogle arbejdsløse i arbejde, uden at der skulde ofres ekstra fra samfundet.

De fordele, der ville være, ville være for erhvervene, at de kunne få udført det arbej-

de, der én gang var betalt for, ved, at de kunne få en mand stillet til rådighed fra anvisningskontorerne. Derved blev de fri for at kalkulere med og indregne sygedagløn i deres tilbud, og derved kunne de få en bedre produktion i deres virksomhed og større overskud til gavn for samfundet.

En virksomhed, som skal sælge en vare billigt, bliver i høj grad nødt til at indkalkulere sin sygedagløn. I mange virksomheder er sygedaglønnen i dag omkring 10 pct. Det er jo en ganske væsentlig fordyrelse af en vare, når man skal kalkulere et tilbud og konkurrere.

Ligeledes er det sådan, at erhvervsvirksomhederne ikke i samme omfang behøver at have sygesikring, som man kalder det, dvs. tegne en forsikring ved det offentlige. Hvis man i stedet kan få en arbejdsløs stillet til rådighed, kunne man spare den udgift og derved være mere konkurrencedygtig.

Samtidig får virksomhederne lejlighed til at introducere en ny arbejdskraft, som muligvis kan blive fastansat eller i alle tilfælde få et eller andet forhold til virksomheden. Jeg tror faktisk, at dette forslag ville kunne give arbejde til en 5.000–10.000 mand ude over landet, og jeg synes, det var et virkeligt bidrag til både at afhjælpe arbejdsløshed og give en lille håndsrækning til erhvervet. Jeg tror, begge dele trænger til at blive hjulpet. Arbejdsgiverne har jo landet over store besværligheder, og at de skulle have en lille håndsrækning i form af et tilskud, som en arbejdsløs alligevel fik over arbejdsløsheds-kasserne, synes jeg ikke der kunne ske noget ved.

Den arbejdsløse ville have den fordel, at han ville få en reel kontakt med arbejdsmarkedet, som han kunne udbygge og derved på længere sigt sikre sig et fast job.

Jeg tror, at når vi i dag har ca. 300.000 arbejdsløse, så tvinges vi til at finde nogle utraditionelle løsninger. Det er nok rigtigt, som det er blevet sagt, at den ikke er traditionel. Men arbejdsløshedssituationen er jo heller ikke traditionel, så noget skal der altså gøres. Det er altså mit forslag til at ændre lidt på de 300.000 arbejdsløse, som regeringen har fået lavet i de senere år.

Erhvervene og de arbejdsløse, man bliver nødt til at give dem en lille fordel begge to. Det er det, der ligger i dette forslag. Jeg tror ikke, at det har den store indflydelse på

[Nymann]

statsmidlerne, men jeg ved, at mange virksomheder, især småvirksomheder, kan blive helt slået ud af de dagpengeproblemer, som de løber ind i. Derfor synes jeg, netop når vi står med 300.000 arbejdsløse, vi godt kunne ofre det. Når vi hører om arbejdsministerens projekter, er de jo hele og halve milliarder hele tiden. Når de arbejdsløse går på projekter, får de jo fuld dagløn, og der er assistenter og andre til stede. Det forfærdelige er, at alle disse projekter fører ud i ingenting. Deres eneste mål er mange gange kun at indsluse de arbejdsløse i en permanent understøttelsessituation. Jeg mener netop, at dette forslag vil give de arbejdsløse den fordel, at de kunne få en reel arbejdskontakt, som de kunne udbygge.

Jeg er klar over, at dette forslag kun er en lille bitte hjælp på tingenes tilstand, men jeg tror, at selv små ting må hjælpe til i den situation, vi har nu. Derfor vil jeg bede alle, der virkelig mener noget med, at de vil bekæmpe arbejdsløsheden, om at give en lille håndsrækning til et forslag som dette. Det skader jo ingenting. Landet har de samme udgifter. Vi kunne få nogle arbejdsløse ind i en vis erhvervskontakt, og man kunne befri virksomhederne for deres udgifter. Derfor synes jeg godt, man kunne give det en reel håndsrækning.

Jeg forventer, at alle de partier, der virkelig mener noget med, at de vil bekæmpe arbejdsløsheden, forklarer mig meget nøje, hvilke skavanker dette forslag har. Jeg ser ingen. Der er ingen økonomiske konsekvenser i det, det er til fordel både for erhverv og arbejdsløse, og derfor må det være et direkte nationalt, godt forslag.

Jeg ved, at når man er partipolitisk rytter og man er fastlåst i fagforeningsideologier, er der intet, der kan lade sig gøre. Men vi står jo i en situation, hvor vi har 300.000 arbejdsløse, og jeg tror, vores udmærkede arbejdsminister har fabrikeret 70.000 førtidspensionister også. Derfor tror jeg faktisk, vi kommer i den situation, at vi må gøre noget.

Vores udmærkede socialminister har jo udtalt, at hun mener, vi har råd til at have alle disse mennesker gående, og vi har også råd til at undvære den produktion, de laver. Det er da muligt, at indirekte er arbejdsministeren af samme formening, men jeg synes, det er groft. Når den arbejdsløshed, vi har,

skal bekæmpes, er der ikke andet for, end at vi må tage utraditionelle midler i brug.

Det var mit lille bidrag, som nu skal jordes. Jeg har set arbejdsministerens store forslag. Jeg ved næsten med sikkerhed, hvordan de vil løbe af stablen. Nu har vi næsten 300.000, og vi er på vej imod de 400.000. Jeg synes, det er en forrygende situation. Derfor synes jeg godt, man kunne give et lille forslag som dette et klap på skulderen i stedet for at sparke det ud. Jeg er lidt skuffet over det.

Lawaetz (FP):

Jeg går ikke op for at indlade mig på en teknisk diskussion om hr. Nymanns forslag, men jeg vil da i og for sig godt, selv om det er min partifælle, sige tak, fordi hr. Nymann i det hele taget har prøvet på at tænke sig om. Som han selv siger: der kan være mange små smuler, der tilsammen giver et eller andet resultat. Jeg vil godt benytte lejligheden – det er ikke så tit – til at sige tak til hr. Bolvig, som har forstået i hvert fald intentionerne bag forslaget, hvad de øvrige ordførere tilsyneladende ikke har villet eller ikke har gidet gøre sig den ulejlighed at gøre. Arbejdsministeren gav næsten udtryk for, at han overhovedet ikke havde lyst til at diskutere det, men det er nu engang sådan, at hvis vi skal nå et resultat, kan man ikke på forhånd kassere det, blot fordi det er et medlem af fremskridtspartiet, der kommer med forslaget. Der kan godt komme noget positivt. Jeg kan ikke lide, at man på forhånd fejrer ting af bordet uden overhovedet at undersøge, hvad meningen med forslaget er.

Venstres ordfører, hr. Fogh Rasmussen, var også – det plejer han såmænd ikke at være – særdeles overlegen i sin indledning. Men kom med noget, der er bedre, fra de andre partier, så skal vi nok stå op og bukke og tage hatten af!

Baggrunden for hele debatten er arbejdsministerens redegørelse, som vi gjorde os megen umage med i sidste uge. Så må vi trække på samme hammel, og så må man sige: er der en idé i det dér? Så kan man drøfte teknikken, og hvordan det skal udformes. Meningen er nemlig god nok. Hvis en lille virksomhed har en mand, der er syg, antager man ikke en midlertidig arbejdskraft. Det er den oprindelige mening med det. Den

[Lawaetz]

anden mening er, at vi giver pengene passivt ud til understøttelse af en eller anden art, kald det, hvad man vil, dagpenge, sygepenge; her får vi måske øget produktionen lidt i stedet for. Det er de to hovedformål med det, og det er hovedformålet med alt, hvad vi skal diskutere i denne tid.

Det er nemlig min opfattelse, at arbejdsministeren ikke nøjes med sin redegørelse, men at der kommer en hel masse bagefter, og dér vil fremskridtspartiet også godt have lov til at tale med, uden at man er overlegen eller nedladende over for hver eneste ting, vi kunne finde på.

Kaj Poulsen (S):

Man kunne næsten falde i gråd over at høre hr. Nymanns tale. Jeg forstår såmænd godt intentionerne bag hr. Nymanns forslag, hvad det er, hr. Nymann vil, men hvis det er sådan, at man ikke vil have partierne til at sige deres mening om forslaget ved en første behandling, hvor vil man så have dem til at sige det? Hr. Nymann har forsøgt at få andre partier til at være medforlagsstillere, og i den forbindelse har vi givet udtryk for, at vi ikke mente, det duede. Men det er jo nok sådan med ideer, som det er med børn, at man synes bedst om sine egne. Ens egne ideer skal der ikke røres ved.

Vi har på flere punkter her i dag prøvet at fortælle, hvad der er galt med forslaget, og så står man her og foregøgler, at vi bare har verftet det til side. Vi har sagt, hvad der er af problemer med det. Vi ønsker masser af forslag frem, masser af brugelige forslag. Man kan sige, det er utraditionelle midler, man forsøger at tage i brug. Desværre er denne utraditionelle idé også ubrugelig, og det er det, vi har prøvet at argumentere for. Man skal ikke stå heroppe og forsøge at foregøgle, at man vil så og så meget for de arbejdsløse, når hensigten med forslaget er en helt anden.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, var den meget hjertegribende tale, som hr. Nymann holdt. Det mener jeg helt ærligt. Jeg fornemmede, at det var en hjertegribende tale, og jeg sad et øjeblik og var ved at blive lidt flov over, hvad jeg havde sagt, fordi jeg havde afvist forslaget meget skrappt. Men det var altså de ord, jeg måtte bruge over for forslaget, for

jeg mener ikke, forslaget duer til noget som helst.

Da jeg var nået igennem min tankebane omkring det dér med, at det dog var en hjertegribende tale – og jeg tror såmænd, at hr. Nymann mente hvert et ord – så måtte jeg også tænke lidt på: hvad er det for et parti, hr. Nymann er medlem af? Det er altså fremskridtspartiet. Nu har jeg det ikke sådan, at når der kommer et forslag fra fremskridtspartiet, så er det automatisk fyret væk, så gider jeg ikke læse det. Jeg har selvfølgelig læst dette forslag. Men jeg må sige: hr. Nymann er medlem af et parti, der kom ind i folketinget i 1973 – det var det år, da vi havde katastrofevalget her i Danmark – og den politik, der er ført herinde i alle kriseårene, har jo båret mere og mere præg af fremskridtspartiets tanker. Man har sat offentligt byggeri fuldstændig i stå, man har hetzet den ene gang efter den anden mod højden af de arbejdsløses dagpenge. Det er endda lykkedes så godt, at selv socialdemokratiet, som ellers står for at være de smås værner – eller i hvert fald hidtil har gjort det – er gået med til, at man regulerer arbejdsløshedsdagpengene på en anden måde, fordi der har været det pres. Det går igennem alle de borgerlige partier og påvirker også socialdemokratiet.

Jeg må sige, at så var min medlidenhed faktisk ovre, og jeg synes ikke, det var så hjerteskrærende at gå herop en gang til for at sige til hr. Nymann, at forslaget ikke duer til noget. Intentionerne bag det – at det er skrækkeligt, vi har den store arbejdsløshed – kan vi alle sammen være enige om herinde, men vi er totalt uenige om, hvordan vi skal løse de problemer. Vi vil ikke være med til flere arbejdsgivertilskud, for det har jo vist sig, at jo flere arbejdsgivertilskud vi giver, jo mindre kan vi kontrollere det. Vi aner ikke, om det bliver omsat til en lang række andre ting, som skaber øget arbejdsløshed i stedet for det modsatte, så det er ikke den vej, vi fremover skal gå.

Kurt Hansen (VS):

Ud over den generelle og principielle afvisning af dette forslag, som jeg gav udtryk for på VS' vegne i første runde, synes jeg, der kom noget interessant frem i hr. Nymanns tale. Han sagde, at så kunne arbejdsgiverne jo sløjfe de forsikringer, som man

[Kurt Hansen]

tegnede med det offentlige. Ja men så er det jo noget sludder, at det ikke kommer til at koste ekstra penge at gennemføre det forslag. Man kan ikke argumentere med, som hr. Nymann gør, at man tager en arbejdsløs og ansætter den arbejdsløse som vikar for den, der er sendt hjem, og så koster det ikke ekstra penge, fordi staten jo alligevel skal betale arbejdsløshedsunderstøttelse til vikaren. Hvem skal så betale de sygedagpenge, som den mere fastansatte skal have? Skal arbejdsgiveren betale det, eller skal det være arbejdsløshedsforsikringen, der også skal bruges til det, eller hvordan havde hr. Nymann tænkt sig at det skulle finansieres? Det er altså lodret forkert, når hr. Nymann påstår, at det ikke betyder, at der bliver ekstra udgifter. Det gør der naturligvis. De skal vel ikke dele de penge, der bliver udbetalt i arbejdsløshedsunderstøttelse til den, der skal vikarere. Selvfølgelig, hvis man vil halvere støtten, så er det klart, så betyder det ikke ekstra udgifter. Men hvis begge skal have det samme, er det klart, at det betyder ekstra udgifter.

Nymann (FP):

Ja men hr. Kaj Poulsen, det er dog for galt. Nu står landet med næsten 300.000 arbejdsløse, og så står man og siger, at det er ubrugeligt. Ja men er der da ikke beviser på, at det, regeringen og vores arbejdsminister laver, er absolut ubrugeligt? Det koster 15-16 mia kr. om året for at køre det gedemarked dér, om man kan sige sådan. Den eneste, der mener, at det kan lade sig gøre, er socialministeren. Det må være rivende ruskende galt at blive ved ad den vej. Derfor må alle initiativer tages med, uanset hvor dødssyge de ser ud i partipolitiske øjne. Man siger stadig væk: hvis I vil gøre det på min måde, kan vi gå ind for det. Men vi har nu igennem år konstateret, at alt, hvad socialdemokratiet forelægger af arbejdsløshedsdæmpende ting, intet er værd, men medfører en vanvittig udgift. Derfor må vi prøve noget nyt. Dette kan ikke revolutionere arbejdsløsheden, det ved jeg, men det var dog en lille bitte ting. Når man ikke kan gøre de små ting, hvordan i alverden tror man så man kan gøre de store? Bare at sige, at en ting er ubrugelig, når den ikke er brugt, det er for simpelt. Det, som I laver, er med garanti intet værd. Jeg vil endda strække mig til at sige, at det er direkte

landsskadeligt, og over for valutabalancen er det ødelæggende.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg gerne sige tak, fordi hun indrømmede, at hun blev flov. Det tror jeg der skal temmelig meget til. Jeg er dog glad for, at der ligesom er en vis realitetssans bag ved det lidt markante ydre. Hvis fru Lilli Gyldenkilde virkelig tænker tingene rigtigt igennem og ser lidt bort fra alt det om arbejdsgivertilskud og om at presse arbejdsløse ud på arbejdsmarkedet, må hun indrømme, at der er noget menneskeligt i, at disse mennesker, som går arbejdsløse, går ud og hjælper de erhverv, som er blevet ramt af sygdom. Jeg synes, det er så rimeligt. Derfor kan jeg ikke forstå denne massive modstand mod et ydmygt forslag som dette. Jeg synes virkelig, at der er taget hensyn til alle. Netop i den situation, som landet står i, må man tænke på det. Hvis vi ikke havde arbejdsløse, kunne man selvfølgelig godt jorde det. Jeg vil bede fru Lilli Gyldenkilde tænke over det.

Hr. Kurt Hansen talte om disse sygeforsikringer. Jeg mener da, at det fortsat skal være op til arbejdsgiverne, om de vil have en sådan sygesikring eller ej. Men jeg sagde, at arbejdsgiverne i mindre grad behøvede at tegne en sådan forsikring, når de kunne få stillet arbejdsløs arbejdskraft til rådighed. Det er da muligt, at de har en indirekte fordel i det, men den er begrænset. Læg mærke til, hvor meget det er i forhold til alt det, arbejdsministeren vil øse ud på sine projekter. Dér er det en dråbe i havet, så det kan ikke have nogen betydning.

Det er muligt, at der ligger en lille ubalance i det, men i forhold til de enorme ubalancer, der er lavet i hele systemet herinde, er det intet.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Hr. Nymanns force i enhver debat her i folketinget er, at han ikke sætter sig ind i sagerne. Det er en force, som han har haft, og som kommer til udtryk i næsten enhver tale, hr. Nymann holder her fra folketingets talerstol.

Hvis hr. Nymann havde hørt efter, hvad der var sagt i kritikken af forslaget, havde vi været foruden det vrøvl, vi har hørt både i den meget følelsesladede tale – som jeg vil kalde hyklerisk tale – og i det, der er kom-

[Kaj Poulsen]

met senere. Hvis hr. Nymann vil vurdere forslaget ud fra de oplysninger, han har fået bl. a. fra arbejdsministeren her, vil hr. Nymann også komme til, at dette forslag vil koste mange, mange hundrede millioner kroner. Man kunne få betydeligt flere beskæftiget ved at bruge nogle af arbejdsministerens fornuftige projekter.

(Kort bemærkning).

Kurt Hansen (VS):

I sit svar til mig begynder hr. Nymann at tale om arbejdsministerens beskæftigelsesprojekter. Det er ikke det, det drejer sig om. Vi får i forslagens bemærkninger at vide, at det ikke koster noget ekstra at gennemføre det. Samtidig står hr. Nymann og siger: ja men når det bliver gennemført, kan arbejdsgiverne bare opsiges deres ordninger, som går ud på, at de betaler en vis del af lønsummen i en form for forsikring til det offentlige. Jeg vil godt spørge: hvem skal betale, når den mere fastansatte på en virksomhed bliver syg? Kan vi ikke få et svar på det? Hvis det er det offentlige, der skal betale det alene, så er det klart, det er en merudgift, så koster dette forslag noget ekstra. Så er det en yderligere dimension af støtte til arbejdsgiverne. Derfor er det noget vrøvl, når der skrives i bemærkningerne, at det ikke ville få nogen økonomiske konsekvenser.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg bliver nødt til at komme herop. Når hr. Nymann kunne konkludere det, jeg havde sagt, sådan, at jeg faktisk stod og undskyldte og var flov over det, jeg havde sagt, så må det skyldes, at hr. Nymann ikke har hørt efter de sidste bemærkninger, jeg kom med, som dog var ganske væsentlige, idet jeg dér forsøgte at knytte fremskridtspartiets politik som sådan sammen og ikke se isoleret på dette forslag, men se på den samlede fremskridtspolitik, som jo er den, der har bragt landet mest i ulykke.

Arne Melchior (CD):

Fru Lilli Gyldenkilde var både før og nu i sin sidste replik inde på, hvad fremskridtspartiet har betydning for dansk politik. Jeg må sige, stadig sagt i største venlighed, at jeg

tror, fru Lilli Gyldenkilde overdriver enormt. Jeg kan kun tale på egne vegne, men for mig selv og for mit parti ser jeg et formål i at bekæmpe de fleste af de ting, fremskridtspartiet bringer til torvs. Det er bl.a. derfor, jeg var med til at stifte centrum-demokraterne. Det er ikke lykkedes mig godt, men det ændrer ikke noget ved, at det er min intention, og at det er mit partis intention. Selvfølgelig går vi ikke imod de forslag, fordi de kommer fra fremskridtspartiet, men fordi de er, som de er – jævnfør de debatter, vi har haft her i den senere tid. Vi har gjort det ved vore afstemninger og ved vore indlæg i debatterne. Det er helt forkert historieskrivning fra fru Lilli Gyldenkildes side. Jeg håber, det glæder hende, at man også kan have den opfattelse.

Hr. Nymann sagde noget tårepersende om, at ethvert forslag, der ikke har været prøvet endnu, må man prøve. Det sagde hr. Nymann næsten ordret. Det har ikke været prøvet endnu, ergo kan man ikke vide, at det ikke er godt. Vi kunne sandelig komme ud i en karrusel, hvis ethvert forslag, fordi det ikke har været afprøvet i praksis, har krav på at blive afprøvet i praksis. Så ville der sandelig blive ødet med kræfter og penge og folks tålmodighed i en udstrækning, som er hidtil uset.

Da folketingets forhandlinger jo er offentlige, da ordene bliver trykt, da der er presse til stede, og da der er nogle enkelte interesserede tilhørere til stede, bør det, ligegyldigt om enhver kan høre, hvor kropurimeligt det er, ikke stå uimodsagt, når der igen bliver talt om fra fremskridtspartiets side, at statsministeren og arbejdsministeren – det må jo være regeringen og flertallet – har lavet arbejdsløsheden. Det kan ikke stå uimodsagt. Hr. Nymann kan ikke vise noget styre, som har kunnet mestre dette problem, som har kunnet undgå arbejdsløshed. Jeg kan ikke bevise, og ingen kan bevise, om den kunne have været holdt længere nede, end det er lykkedes, men at bestræbelserne er de ærligste og bedste, motiverne ligeså, og at evnerne er fuldt på højde med, hvad man kan præstere i med os sammenlignelige lande, uanset om de har en socialdemokratisk ledelse eller en borgerligt ledet regering, det ved hr. Nymann udmærket. Det er noget godt, skrækeligt pjat at slynge ud, at den statsminister og den arbejdsminister laver arbejdsløsheden, han måske ligefrem ønsker den, han

[Arne Melchior]

fremmer den. Vi er nødt til at høre på sådan nogle ting, men det skal aldrig blive sagt fra denne talerstol i min nærværelse, uden at jeg vil have lov at gå op og protestere imod det.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Det ville fremme debatten, hvis hr. Kurt Hansen og hr. Nymann talte om det samme. Der er ingen, der har talt om overhovedet at pille ved sygesikringen, overhovedet ikke. Arbejdsgiverne skal blive ved med at betale det på normal vis. At de så skulle slippe for at betale i de 5 uger, det er en helt anden debat; det drøfter vi ikke i dag. Det er helt misforstået.

Nu er det jo lige ved at blive en storpolitisk debat. Fru Lilli Gyldenkilde trækker det op i et plan, hvor hun bl.a. bruger udtrykket, at vi ikke skal blive ved at forgyldte erhvervs livet. Ja men er det da gået for godt? Hr. Arne Melchior er lige ved at komme så højt op, at han mener, det nærmest er fremskridtspartiets skyld, at det hele går så skævt. Der er vel ikke nogen, der har sagt, at statsministeren og arbejdsministeren har skabt arbejdsløsheden – de har da ikke gjort det med vilje i hvert fald – men én ting kan vi vel slå fast, det kan vel selv hr. Arne Melchior tiltræde: de har ikke afskaffet arbejdsløsheden. Det er sådan set det, debatten drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Kurt Hansen (VS):

Jeg vil sige, det ville også give en lidt mere rimelig debat, hvis Dupont vidste, hvad Dupont sagde her, når vi diskuterer fremskridtsforslag. Når fremskridtspartiets ene arbejdsmarkedspolitiske strateg ikke er klar over, hvad den anden udgyder, så synes jeg, man skal lade være med i hvert fald at påstå, at det ikke er blevet sagt. Hr. Nymann sagde, at man kunne opsig de forsikringer, som de private arbejdsgivere havde med det offentlige. Det betyder naturligvis nogle merudgifter. Så har jeg spurgt hr. Nymann – han har ikke ønsket at svare på det endnu: hvor skal de penge komme fra?

(Kort bemærkning).

Nymann (FP):

Nu er hr. Kaj Poulsen her ikke, så vil jeg springe over til hr. Kurt Hansen.

Det må da være urimeligt, hvis risikoen for at have en medhjælper, der bliver syg, er mindre, end den ellers ville være, så at tegne en forsikring. Jeg kan da godt se, der ligger en fordel i det for erhvervs livet, men man må jo stadig huske på, at den mand, man får i stedet, jo alligevel får arbejdsløshedsunderstøttelse, ja, han får jo ydeligere den cadeau, at han skal have løn op til det for området normale. Jeg kan da ikke se, at det ændrer risikoen for den, der tegner forsikringen, for det er da ikke overskud det hele. Jeg vil da ikke engang tro, at staten har balance på den forsikring, staten har med de arbejdsløse. Derfor kan jeg ikke tro, at der ligger noget økonomisk problem i det som sådan, og derfor kan det ikke være afgørende. Men jeg vil da indrømme, at hvis man mener, at hele arbejdsløshedsproblematikken er rigtig med sygedagløn og det dér, ja, så er der en fordel, men det viser sig jo, at erhvervet ikke kan klare sig. Man ser jo masser af små virksomheder gå ned, og den lille bitte fordel, man giver en erhvervsydende for det dér, er jo ingenting, når man ser, hvordan arbejdsløshedsproblematikken er ude over landet. Bare vi kan få tingene i gang på en eller anden måde, det må da være det væsentlige. Som det går i øjeblikket, er det uladssiggørligt. Vi har snart 300.000 arbejdsløse. Det er håbløst.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af: